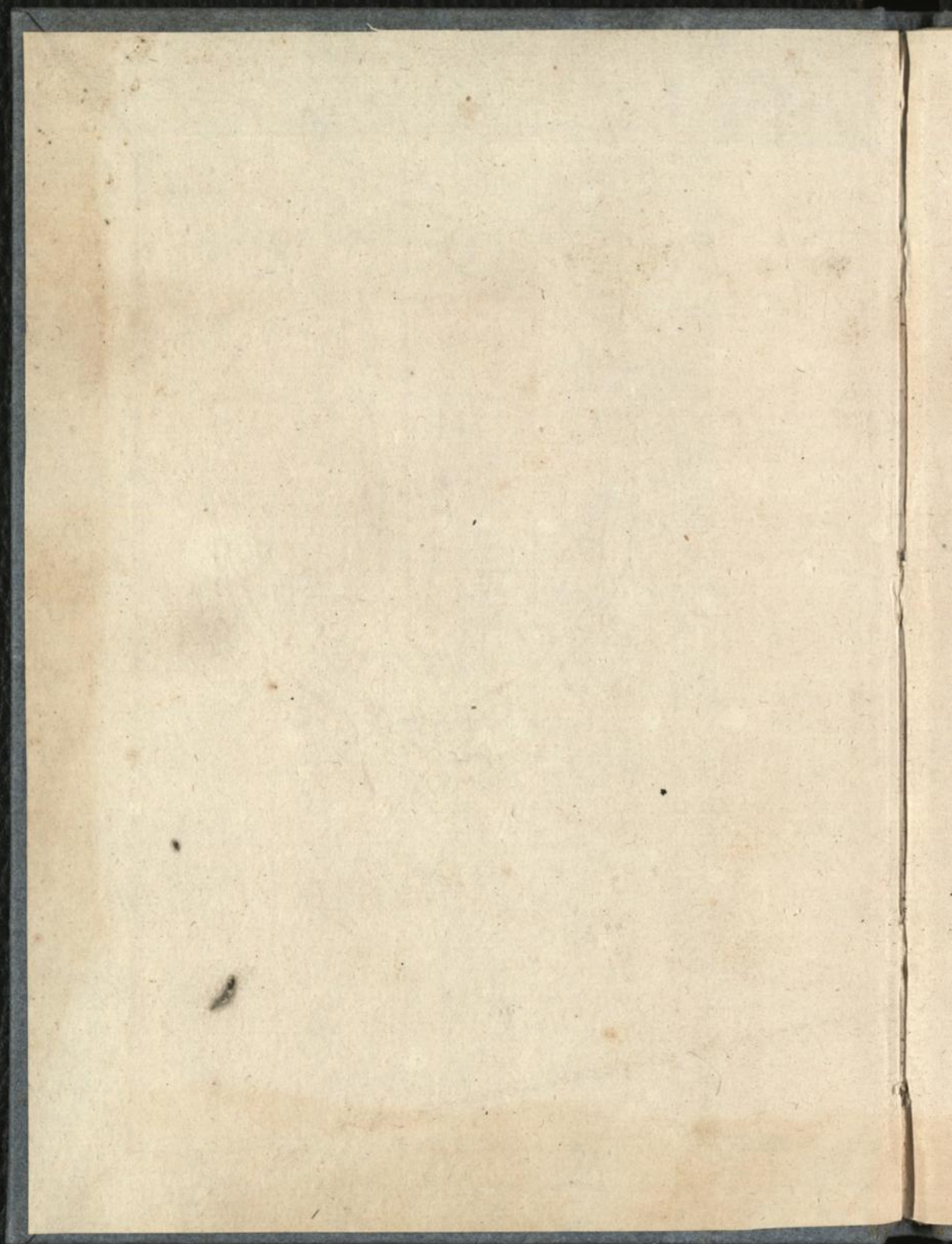

Wiener Stadt- und
Landesbibliothek

254321 A

MA 9 - SD 25 - 051999 - 54

LIBELLVS PALAEPHATI GRAECI AV/
thoris quo aliquot ueteres fabulae, unde tra/
ctae sint narratur, studiosis homini/
bus apprime utilis.

*Libellum hunc possidet 10609
Boeck.*

*1. 5. A. 3. 6.
Societas ferociam parit.
Quot magis hoc mihi.
F. B. V. Leopoldstorff.*

*1. 5. A. 3. 6.
Societas ferociam parit.
Quot magis hoc mihi.
F. B. V. 2.*

A 254.321

LIBRIS PALAESTRAE GRAECI AVA
tioris quo gignit veteres fabulae, unde tri
die sine narratur, fudibus homin
bus appime veris.

IN 407.466

REVERENDO IN CHRISTO PATRI, ET
Domino. D. Georgio Viennēsi episcopo. Angelus
Cospus. S. P. D.

Videtur cōmode illud posse obseruari in le-
gendis ueteribus poetis Antistes optime,
qd̄ a Græcis traditū est de cibo testudinis,
ab eo scilicet uel penitē tēperandū, uel mul-
to utendū esse. Si enī poetica figmēta tantū oblectatiōis
causa legamus, nihil amplius subesse credētes, mirum est
quātū obsint, cū & deorū & heroū exēplis, quādā nobis
in oē nephas nascā cōfidentia, idcirco maximus philoso-
phorū Plato, ex ea re. pu. quā p̄fectissimā scripsit, poetas
eiiciēdos admonet. Si uero quispiā in sanctiora illa poe-
tarum penetralia sese dederit, agnoscet p̄culdubio ea oīa,
quæ a philosophis magno ambitu uerborū dicta sunt, a
ueteribus poetis nec ignorata, nec præterita fuisse, ut p̄-
p̄modū poemata illa referre uideātur silenos alcibiadis.
Faciūt hoc diuini illi uates immutāt, augēt res quæ olim
cōtigerint, demū sub quodā fabulæ iuolucro, latēs nesciō
qd̄ diuinū ueluti p̄ transfennā ostēdunt, nō p̄phanis, nō in-
ertibus, sed illis q̄ lōgo studio & sudarūt & alserūt. Proī-
de si ex fide ueteres illas historias, uel secretiores poetarū
sensus excutere uolumus, sūmo nobis īgenio, uel authorū
maxime Græcorū suppetiis opus est. Inter quos cū nup̄
Palæphati opusculū, quo aliquot poeticæ fabulæ, unde
cōfiētæ sint, explicat, legerē, rei nouitate delectat⁹ latinis
auribus illud supprimendū nō putauī, nomiatim uero id
tibi nūcupauimus, qd̄ eius materia & orationis sobrietas
tuis sacris manibus & maturo iudicio nō indigna uideat̄.
Speramus autem deinceps nos, modo numina leua sināt

adfitq; uocatus Apollo, alia nō minoris emolumēti edituros, quæ ut fidentius aliquādo exeāt, hilari frōte & cādidido anō hūc ipsum Palæphatū in p̄sens accipe. Vale.

Index.

1. De Centauris.	20 De Glauco Sifyphi
2. De Pasiphae.	27 De Glauco minois.
3. De Actæone.	28 De Glauco marino.
4. De equis Diomedis.	29 De Bellerophonte.
5. De Orione.	30 De Pelope.
6. De hominibus ex fatione editis.	31 De Phryxo & Helle.
7. De Sphinge.	32 De filiabus Phorcynis.
8. De Vulpe.	33 De Amazonibus.
9. De Niobe.	34 De Orpheo.
10. De Lingeo.	35 De Pandora.
11. De Cæneo.	36 De gente melia.
12. De Cygno.	37 De Hercule.
13. De Dædalo & Icaro.	38 De Ceto.
14. De Aralâta & Melanione.	39 De Hydra.
15. De Callistone.	40 De Cerbero.
16. De Europa.	41 De Alcesti.
17. De ligneo equo & Troia.	42 De Zetho & Amphione.
18. De Aeolo.	43 De Ione.
19. De Hesperidibus.	44 De Medea.
20. De Cotto & Briareo.	45 De Omphale.
21. De Scylla.	46 De cornu Amaltheæ.
22. De Dædalo.	47 De Hyacintho.
23. De Phineo.	48 De Marfya.
24. De Metra.	49 De Phaone.
25. De Geryone.	50 De Daphne.
	51 De Iunone.

PALAEPHATI GRAECI AVTHORIS OPV
sculū, De falsis historiis. Angelo Cospo interprete.

SVnt hominum nōnulli, qui narrationibus fabulosis plenam adhibeāt fidem, sapiētiae & bonarū artiū omnino expertes, alii rursū firmioris ingenii, & longo rerum usu prudentes facti in uniuersum negant huiusmodi euenire posse. Mihi autē uidetur, eorū quæ dicūtur, nihil nō factū esse, nō enim quæ fabulose tractātur, uerbo tātum sunt, ut quicquid de iis scribatur, penitus uanum sit, sed prius re ipsa fuerūt, postea huiusmodi sermo in uulgus manauit. Quæcūq; uero species seu imagines descriptæ olim sunt & fictæ, quæ in præsens nō sint, eas plane aliquādo fuisse nō credamus. Si enim præter figmēta illa, quidpiā olim factum fuit, nūc etiā est & in perpetuū pculdubio erit. Non parum autē laudationis merentur Melissus & Lamiscus Samius, qui libros suos ita exorsī sunt. Quæ pridem facta sunt, ea & nūc esse, & deinceps futura credi par est. Sed eorū, quæ olim euenērūt, nō pauca poetæ & fabulatores in res incredēdas & miracula uerterunt, quo mirationis aliquid cōsequantur. Ego autem nō dubito alia euenire haud posse sicuti describuntur, Illud rursus negare uix possum, nisi ea olim cōtigissent, monumētis nequaquā fuisse tradita. Peruagatus autē non paucas regiones, & seniores uiros, quid de huiusmodi rebus sentiant, percunctatus, quæ ab illis accepi describere nō sum uertus, cum loca etiam ipsa, qualia sint plustrauerim. Igitur non ex aliorum Commentariis hæc scripturus sum, Sed rem ipsam diligēter perscrutati, ita enarrabimus.

CENtauros ferarū instar, equorū oīa habuisse, præter ca/
 put, proditum est, quos si quis ita esse crediderit, rem utiq;
 impossibilē affirmabit, cum hominis natura equi naturæ
 nō cōueniat, nutrimentū etiā cōpar nō sit, neq; per os &
 guttur hūanū eq; cib⁹ demitti possit. Quod si huiusmodi
 forma olim fuisset, nunc eandē uideremus. Veritas autē
 hæc est. Cū Thesaliæ Ixion rex imperaret, in Pelio mō/
 te exasperata tauroꝝ multitudo uicina omnia male tuta
 reddiderat. In cultiora enim loca irrūpentes arborū, frugū
 & pecudū stragem faciebāt, qua ex re Ixion, cuiusq; eos
 tauros cōprimeret, nō paruam proposuit mercedē. tunc
 iuuenes quidam montani e pago cui nomen erat Nubes,
 equos sessorum pati instituerūt, cum prius curribus solū
 homines ueherētur, eosq; inscendētes cū tauris congressi
 sunt, & acriter insultātes, eos cōficiabant. si quādo uero a
 tauris impetebātur, fuga eos ludificabāt. cum equorū ue/
 locitate illos longe præterirēt. Eisdē quiescētibus reuersi
 rursus ingruiebāt, qua arte penitus cōfecti sunt. Inde q; cen/
 tauroꝝ nomen, quod tauri cōfossi sint, nihil enim taurinū
 centauri habent mixti ex homine & equo. Ex hoc labore
 mercedē ab ixiōe adepti gloriaq; & opibus aucti, in cōtu/
 melias se se & isolētiā cōuerterūt, multa q; infanda cōmit/
 tentes, nec a rege ixiōne se tēperarunt. Is eo tempore Lari/
 ssum urbem habitabat, eiusq; loci incolæ Lapithæ nūcu/
 pabantur. Quin etiam ab iis centauri ad festum conuiuū
 inuitati, temulenti eorū uxores inuadūt, & equis inuectas
 abducunt in suos montes, ex quibus, se oppugnantes La/
 pithas facile deturbabāt, noctu etiā in plana descēdentes
 insidias moliebantur, lucescente die abducta preda in mō

*Centaurorum fab.
 uia ueritas.*

tes recurrerant, quorum abeuntiū cum equorū terga & ipforum capita e longinquo tantum uiderētur, nouo spectaculo homines moti dicitabant, centauros e nube uenientes, multas noxas cōmittere, a quo sermōe datus est fabulæ locus, e nube scilicet equum uiro mixtum in monte editum est.

De Pasiphae. 2.

FAbulantur pasiphaen deperisse taurū in pratis errantē, dædalum uero ligneam uaccā fabricatū, in ea pasiphaen inclusisse. Sicq; delusum taurū cū muliere habuisse rem, e qua natus sit puer capite bouis cætera humo. quod cōmentum ego ne quaquā crediderim, primū enim diuersæ formæ animātia sese diligere natura nō dedit, sic uti canis simiæ, lupus hyænæ, bubalus elephāti cōmisceri possit, diuersæ enim sunt species. Quis demū credat boui ligneæ taurū coiuisse, occlusa in ea Pasiphae: Sed præ oībus absurdum est, feminā cornutū fœtū ferre potuisse. Res proinde ita se habet. Aegrotabat ex genitalibus minos, curatusq; a pandione Atheniēsi cū domū rediret, eū sequutus est egregiæ formæ adulescēs taurus nomie, cuius amore capta Pasiphae, cū eo rem habuit, & filiū cōcepit. Minos subducta tēporis ratiōe, quo ex pudēdis cœperat laborare, filium suū nō esse, quod eo tēpore cum uxore nō decubasset, ex tauro etiā eum genitū esse, cognouit. pueri uitæ pepercit, quod liberorū suorū utiq; frater esset, sed eū in mōtana loca ablegauit destinatū ad pastorū seruitia, quē illoꝝ officia mirifice uexantē, missis aliquot ciuibus minos ad se adduci iussit, si spōte sequeretur, solutū, sin minus, uinctū. eā rem persentiēs iuuenis sese in tutiora mōtiū loca recepit, abactisq; gregibus ibi agebat, maior iterū

*Fabula pasiphaes
interpretatio.*

hominū uis ad eum coercendū missa est. Ille tūc effosso
ingenti cauo se in eo cōmuniuit. ubi dum se ut plurimum
cōtinet, quādocunq; minoi noxius quispiā supplicio affi-
ciendus uidebatur, eo illū deturbabat. Cōtigit eo tēpore,
ut bello Theseus caperetur, missoq; & ipsi ad cauū illud,
tanq̄ ad mortem certissimā, ariadna clanculum gladium
subministravit, quo Theseus minotaurū cōfecit.

De Actæone. 3.

*Vide Boetium li.
5. Ca. 14.*

*Et cū dicitur
m. l. am. v.*

*Actæonis fabu-
la, uentis.*

VVLgatum est actæona ab suis canibus uoratū fuisse,
quæ res utiq; falsa est, cum dominos suos plurimū dili-
gant canes, uenaticiq; in uniuersum omnibus hominibus
blādiantur. Additur fabulæ, a diana in ceruū cōmutatū,
a canibus eum fuisse discerptū, quæ potestas dianæ non
uidetur concedenda in re impossibili, ut homo ceruus, &
ceruus homo fieri possit, cōmēti autem talia sunt poetæ,
quo uulgus hæc audiens, deos magis uereretur. Verum
quidem id est. Actæon uir arcadius uenationi deditus
magnā uim canum nutriebat, agebatq; plerūq; in mon-
tibus, seria negotia susq; deq; faciens (ea enim tempestate
homines per se nō seruatorum opera suas res tractabant.)
Erant aliquot negociatores actæoni, sed hi proprios a-
gros colentes, & opum & operum suorum abundantia
cōmissa negotia uix curabant, dum ita res domestica ne-
gligitur, & uenatio sola ei curæ est, breui actæonis opes
cōminutæ sunt, ut omnium rerum indigentia laboraret.
Illud proinde homines ei obiiciebant. Miser Actæon, te
tui canes deuorarunt, quemadmodū & de scortatoribus
dici solet eos a Scortis deglutitos esse, idem & Actæoni
contigit.

De equis Diomedis. 4

Ridiculum certe, quod aiunt ab equis Diomedis homines edi solitos, cum animal huiusmodi ordeo & feno, non autem humana carne uesci ex animo soleat. Verum quippe est, uetusto illo tempore, homines suis manibus & opes & uitae necessaria solitos parare, praecipue agroꝝ cultu, Diomedes uero soli equorum curae intentus, ut eos aleret non sua tantum, sed & multorum hominum rem absumpserit. Amici itaque eos equos homini uoras nuncupabant, qua ex re conficta est fabula.

*Interpretatio sa
pula.*

De Orione. 5

EX Ioue Neptuno & Mercurio ita natus est Orion. Mirifica excipiendi hospites liberalitate commendatus est in Tanagra Boeotiae Hyrieus Neptuni & Alciones filius (ea autem erat una ex Athlantis filiabus) adeo ut nonnunquam & deos inuitauerit. Iupiter certe Neptunus & Mercurius laute & magnifice apud eum accepti, laudata illius liberalitate hortati sunt, ut aliquid ab se optaret. nulli huic erant liberi, idcirco filium a diis petiit. Dei, bouis qui in sacrificio sibi facti mactatus fuerat, corio appreheso, effuderunt in illud semen, admonueruntque uti terra operiretur exactisque decem mensibus tunc demum extrahi. eo tempore genitus est Orion, sic primo uocatus, quod dei genitalem urinam effudissent, deinceps honestiori nomine Orion. Hic olim cum in uenatione Dianae uim afferre conatus esset, indignata dea Scorpionem e terra emisit, qui uulnere secundum talum eum extinxit, Iupiter tunc miseratione motus, eum in siderum ordinem retulit.

De hominibus ex fatione editis. 6

FAMA est cadmum necata apud Lernam serpente, illius

*vide Bonarum li. 2
ca. 55 et ca. 63.
et li. 9. ca. 37*

dentes in regione sua conseruisse, unde armati prodierint homines, quod si uerum fuerit, quis nō huiusmodi semētem omissis aliis libēter fecerit: ueritas autem hæc est. Cadmus e Phœnicia, postq̄ de regno cum Phœnice fratre decertauit, thebas se contulit, preciosa multa, ut regē decuit, & præcipue Elephantorū dentes secum afferens, erat eo tempore Thebanorum rex draco e Marte genitus, quo obrūcato regnum cadmus inuasit nec id æquo animo & filii & amici draconis passi sunt, sed cum in cōtentione inferiores fuissent, ablati cadmi thesauris cum Elephantinis dentibus in ea loca se receperūt, quæ inferre do in cadmū bello opportuna existimarēt, diuersa autē ea fuerūt, quidā in atticam, nōnulli in Peloponesum, aliqui in Phocida, cæteri ad locrenses appulerūt. e quibus oibus locis facto impetu infestissime cum Thebanis depugnabant. Quoniā uero raptis eboreis dētibus, qui penes cadmum erāt, illi aufugerāt, frequēs hic erat Thebanorum fermo. Cadmū confecto dracone tot calamitates ciuibus suis inuexisse, cū ex eius dētibus producti multi & strenui uiri secum depugnarēt, cui rei fabula adficta est.

De Sphinge. 7

VVLgatū est Cadmeiam Sphigem mōstruosam belluā corpus caninū, adulescētulæ faciem & caput, alas autē instar auium habuisse, humana etiā uoce, degentē in monte Sphicio, ænigma aliquod prætereūtibus ciuibus proposuisse, qbus illud aperire nescientibus ab ea mors parata esset, oedipo autē datum ænigma soluēte, eam sese torquētem cōfecisse. primū nō digna fide & præter naturā talis est formā, ut nullo pacto fieri possit, demum solutionem ænigmatis ignorantes ab ea interfici, nonne puerile est?

Ineptum etiam est dicere Thebanos hanc feram tolerasse, quod ciuibus minime inuenta, hostes in uniuersum arreptos deuoraret. Sed quid uerum sit uideamus. Cadmus cum ei esset uxor Amazonia Sphinx nomine Thebas uenit, interfectoq; dracone rege, eius inuasit regnum, defunctiq; regis sororem Harmoniam in secundam duxit uxorem, quae de re indignata Sphinx sollicitatis quam plurimis ciuibus, uti secum secederent, ablatis mariti thesauris, abducto etiam cane quem summam uelocitatis ex Phoenicia secum Cadmus duxerat Sphicium montem, quem diximus occupauit, indeq; marito bellum inferrebat, & continuis insidiis late omnia populabat. appellant autem insidiae aenigmata a Thebanis, qui uulgo tunc illud dictitabant. Sphinx summa uigilantia facto aenigmate nos discerpit, nec quisquam aenigma illud potest detegere. Cadmus igitur proposito ingenti premio inuitauit eos qui Sphinxam conficere auderent, uenitq; e Corintho Oedipus bellicae rei peritus, secum habens equum magnae celeritatis, sumptisq; comilitonibus aliquot Thebanis, noctu in montem inuasit, Sphingamq; interfecit, ab hac re, artificiose elaborata est fabula.

De Vulpe.

TELMesia Vulpes Cadmeios homines rapuisse, eosq; demum comedisse dicitur, quod absurdum est, cum terrestre nullum animal hominem rapere & auferre possit, ne dum Vulpes pusilla & ibecillis belua, huiusmodi autem res fuit. Erat Thebis formae & probitatis egregiae uir quidam uulpes nomine, calliditate etiam cunctos ciues suos superabat. proinde rex ueritus ne sibi insidiae tenderent, eum urbe pellit, qui protinus coacta militum manu, caeterorumq; quos mulieribus ad se pellexerat, montem nomine Telmesium occupauit, unde facto impetu

Thebanorum bona diripiebat, passim tunc dicebat uul/
pes nos depredata sese aufert. Venit tandem Thebanis
auxilio Atheniensis cephalus, qui uulpem interfecit eius/
q; exercitum e loco illo deturbauit.

*Boracius lib. 5.
cap. 31. Firm
lib. 12 ca. 2*

De Niobe. 9

Alunt Niobem uiuentem, lapideã ad sepulchrũ filiorum
factam fuisse. Leuitatis certe summã erit, qui crediderit e
lapide hominem, ex hominibus lapides fieri posse. Illud
quidem non negandũ, Nioben mortuis filiis sibi exculpi
curasse imaginem lapideam, quã in illorum sepulchrum
erecta sit, nosq; eam sic positam uidimus.

De Lingeo. 10

FALsum omnino est Lingeo obtutu suo subterranea pe/
netrasse. hinc autẽ hoc fictum est, quod Lingeus primus
in terrã latebris æs argentũ & huiusmodi alia perscruta/
ri cœpit, Idq; dum facit lucernas in caua terrã apportã,
eis ibi relictis in lucem æs & ferrum reportabat. Iccirco
illud iactatum est. Lingeum quã sub terra sunt inspicere,
illucq; se immergentem, argentum colligere.

De Cæneo. 11

CAEneũ nullo uulnere ledi potuisse, nullus sanã mentis
crediderit, cum humana corpora ferro neutiq; possint re/
sistere, Verum quidem est Cæneum Thesalum rei belli/
cã gnarissimũ fuisse, & in depugnando magnã fuisse cal/
liditatis, & sæpius confertis manibus semper inuiolatum
discessisse. In pugna etiam lapitharum contra centauros,
ab his cõfossus non est, sed facto impetu cum agmina/
tim eum inuasissent, oppressus est. sicq; diem obiit. Re/
portantes autem eius cadauer lapithæ, cum uiderent cor/
pus integrum, dictitabant, Cæneus donec uixit uulnerari
haud

potuit, & sine uulnere mortuus est.

De Cygno. 12

In Colonis de Cygno itidem dicitur: quod nullo uulnere offendi potuerit, fuit enim uero bellicæ rei sciētissimus, in Troiano autē bello Achillis lapide nō telo oppressus est, unde qui cadauer sine uulnere uiderāt, Cygnum uulneri nō fuisse obnoxium dixerunt. Itaq; fama in uulgus abiit. Accedit ueluti in testimoniū nostrum, quod pariter Aiax Telamonius uulnera non passus fuisse dicit, cum nō aliena ui, sed suo sibi gladio mors inflicta sit.

De Dædalo & Icaro. 13

TR Additum est Dædalū & eius filium Icarum ob facinus quoddā a Minoe carceri inclusos, ambosq; adglutinatis sibi alis custodiam euasisse. Hebetis certe sensus erit, qui facticiis pennis homines uolucres fieri crediderit, hęc quidē fabula orta est. Dædalus & Icarus e carcere per fenestrā se demittētes, cymbā ingressi in mare enauigarūt, minos, naues quæ eos psequerentur, misit. Id illi p̄sentientes uehemētioribus adiuti uentis, euolātes, id est citissimo prouecti cursu, hostium naues euitarūt. ipseq; Dædalus incolumis littus appulit, Icarus uero merlus est, a quo Icario mari factum est nomen, eiectum demum a fluctibus pater sepulchro condidit.

De Atalanta & Melanione. 14

IN Leonem & Leænam mutatos esse Atalantā & Melanionem traddūt, uerum quippe est. Cum ii uenatū iuissent, Melanionem precibus exorasse, uti Atalanta in re uenerea sibi assentiret, ob idq; proximā speluncam adiuisset, ubi forte erat Leonis & Leænæ cubile, qui humana uoce excitati exeunt, Atalantāq; & Melanionem appre-

henfos deuorant, progressiq; ulterius, cum a uenationis socii uiderent, ut sunt faciles in timore ad credendū homines, existimarunt ii Melanionem & Atalantam in huiusmodi feras mutatos esse. redeuntescq; in urbem, famam hanc passim uulgarunt.

*Vide boetium li:
5. ca: 49.*

De Callistone. 15

SIMilis propemodū est de Callistone fabula eam scilicet interuenandū in ursam commutatā fuisse. id certe non negandum, eam uenationis gratia montē inscēdisse, ubi immanis ursa ei se obtulit, & mortem consciuit, socios autē diligenter eam perquisiuisse, donec ad ursæ cauum peruenerint, unde puella non inuenta, cum hac opinione recesserunt, ut ursam factam dixerint.

*Vide boetium li: 2
ca: 62.*

De Europa. 16

EVropa Phoenicis filia tauro per mare uecta (ut aiūt) ex tyro in cretā deuenit. Mihi id certū est neq; tauri nec equi esse tantū pelagus pertransire, nō etiam credi par est, puellam ausam atrocem taurū inscendere. Si uero Iouis uoluntate transferēda erat Europa, nonne cōmodiori uectione id fieri potuit? Ita certe res contigit, uir Gnosius taurus nomine cum tyriis bellum gerebat, raptisq; puellis cō pluribus, inter quas regis filia erat Europa, tādē discersit. Vulgo proinde dicebatur, Europam regis habēs taurus abiit, unde conficta est fabula.

De Ligneo equo & Troia. 17

CANtatissimū est Ligneo equo inclusos achiuos urbem Iliion diruisse, nec hoc ceteris minus fabulosum est. ita enim est factū. Construxerāt Græci molem Lignēā instar equi, quæ magnitudine, portarū Iliensium fastigia superaret, ne intra urbem ob altitudinē trahi posset. Cōfederāt

Græcorum duces in loco insidiis opportuno secus urbē,
nec longe reliquus exercitus aberat, cū transfugæ in mo-
rem a Troianis receptus Sinon eis psuadet, uti machinā
illam in urbē susciperēt, anteq̄ superuenirēt Græci. huius
consilio portas demoliunt, equumq; ligneum admittūt,
demum cum ociosi conuiuīs indulgrent, ecce tibi facto
impetu Græci nobilissimā urbē & inuadūt & populant

De Aeolo. 18

VENTORUM regē Aeolū Vlysi dedisse utribus inclusos uē-
tos, unicuiq; impossibile uideri arbitror. Illud aut̄ uero si-
milis est, syderalis sciētiae peritū Aeolum, certa tēpora
Vlysi indicasse, quibus uehementiores uēti insurgerēt. Fa-
ma etiā est eius urbem aheneo muro munitā fuisse, quod
armatos hoīes (ut reor) ad eam custodiendā disposuerit.

De Hesperidibus. 19

HESPERIDŪ poma aurea, quorū arbor a dracone custo-
diretur, eo deuicto rapuisse Hercules, ideo dicitur. Erat
Hesperus uir Milesius, habitās in Caria, cuius filiae duæ,
Hespides uocabant, habebat is Hesperus uenustissimas
& plurimi fructus oues, quales & nūc sūt Milesiæ, aureæ
uero dicebant, quod iter mortales auro nil pulchrius ha-
beatur, ee autē pulcherrimæ fuerint, mala aut̄ apud græ-
cos & poma & oues pariter dicunt. Hūc gregē secundū
mare pascentē auertit Hercules, & nauibus suis imposuit
pastorē etiā draconē noīe, itidē abduxit, mortuus tūc erat
Hesperus, sup̄stitesq; erāt filiae. Igitur illud passim dictū.
Vidimus aurea mala, quæ Hercules ab Hesperidibus cu-
stode dracone interfecto, auertit, & hinc orta est fabula.

De Cotto & Briareo. 20

DE his uulgatū est, quod centū manus habuerint, quod

certe uanum est. Veritas autem est huiusmodi. Ciuitati
quam inhabitabant erat nomen Centimania, in ea, quæ
nunc Orestias dicitur, dicebant idcirco homines Cottus
Briareus & Gyges Centimani in deorum gratiã Titanas
ex Olympo deturbarunt.

De Scylla. 21

SCYLLAM apud Tyrenos dicunt fuisse feram quandam
fœminæ forma usq; ad umbilicũ, indeq; deorsum uersus
agnata ei fuisse canina capita, reliquo corpore serpentem
fuisse. Demetriæ oino summæ erit, qui similitudinem speciẽ tanq̃
ueram animo pceperit. hinc autẽ figmentũ sequutũ est.
Tyrenorũ iusulæ erant, ex quibus prædones loca omnia
Siciliæ finitima, Sinũ etiam Ioniũ diripiebant, Erat eorũ
triremis quædam nomine scylla, quæ summæ uelocitatis
discurrens ptereuntes naues depredabat, sibiq; inde para-
bat cõmeatus, ideoq; multis notissia erat, hãc nauẽ Vlysses
uehemẽti & cõtinuo uento adiutus euasit, narrauitq;
postea inter alia Alcinoõ Corcyraõ, qua arte, & quo ad-
iumento Scyllam effugisset, eiusq; formã regi descripsit,
unde fabulam confixerũt.

De Dædalo. 22

IMAGINES a Dædalo exculptas per se iuisse, ego utpote
impossibile rem nunq̃ credideri. Compertũ autẽ est, statu-
arios eo tpe & illos qui uarias imagines effingebãt, iũctis
pedibus opera sua consistere fecisse. Dædalus autẽ uno pe-
de progressas formabat, hinc plurimi dicebãt, Dædali si-
mulacra p̃grediẽtia facta sunt, nõ ut aliorũ stãtia, quin &
nunc frequẽter dicimus, pictos esse homines pugnantes,
currẽtes equos, & naues in mari periclitantes

De Phineo. 23

PHineo Harpyias maxime infestas fuisse fama est, quæ
feræ uolucres ex eius mensa epulas solitæ sint diripere,
res autem hæc contigit. Phineus Pœoniæ rex ob senectū
tem oculorum usum amisit, mares huic liberi perierant,
Fœminæ autem duæ Pyria & Erasia domesticā penum,
quæ patris erat, identidē cōminuebant, ut passim homi/
nes dicerēt infœlicem Phineum cui Harpyiæ res, ad eius
uictū paratas, deperderēt. E uicina autem urbe uenerunt
Zethus & Calais filii Boreæ hominis in urbe sua haud
ignobilis, miseratq; Phinei calamitatē filias urbe eiece/
runt, coactisq; rebus, quæ dispersæ fuerant, earum curā
destinauerūt procuratori, qui erat ex terra Thracia.

De metra. 27

ERisichthonis filiā Metram ex genitoris uolūtate in ua/
rias formas se mutasse aiunt, rem utiq; ridiculam, adule/
scentulam enim nunc bouem, nunc canem uel auem fieri
posse, quis credat: ita certe se habet res. Erisichthon erat
uir Thesalus, qui dilapidatis bonis, ad summā uenerat
indigētiam, huius filiā formosam & elegantē, q̄squis uel
semel uiderat, deperibat, argento ea tēpestare fœminæ ui/
ris nō cōciliabantur, proinde aliquis equos, boues alius,
uel oues, uel quod aliud magis Metram oblectasset, do/
nabat. Thesalorū inde hic erat sermo, cum Erisichtho/
nis opes auctas uiderent, ex Metra patri equi, boues &
alia fiunt, sicq; fabula facta est.

De Geryone. 25

CVM nulli corpori natura deierit tria capita, Geryonē
tricipitem fuisse, non possumus credere, tale autē est hoc.
Ciuitas est in Euxino Ponto tricipitia nūcupata, ubi Ge/
ryon inter suos ciues & diuitiis & aliis artibus egregium

sibi nomen parauerat. habebat inter alias opes, boum ar/
menta non parua digna admiratione, quæ ut inuaderet
Hercules Geryonem interfecit. dum igitur abduceretur
boues omnibus admiratione iniiciebant. Erant mediocri
magnitudine, a capite etiam usq; ad lumbos non multum
spacii protēdebat, simæ & sine cornibus, ossibus uero
prægrandibus & latis erant, has curiose insipientibus
hominibus nonnulli dicebāt. præda hæc ab Hercule ar/
repta est tricipiti Geryoni. Hinc multi crediderunt illum
habuisse tria capita.

De Glaucō Sisyphi. 26

HVNC fama est ab equis deuoratum fuisse, ideo quod
equestris rei studiosissimus, dum negligit administratio/
nem domesticam, indiesq; sumptus sumptibus addit, ad
extremū usq; eius opes attritæ sunt.

De Glaucō minois. 27

NON sine risu referri potest, Glaucum ex melle mor/
tuum Polyidi medici ingenio reuixisse, qui Argiuis cum
olim draconem draconi mortuo apposita herba ad uitā
eum reuocasse uidisset, eadem a minoe in filii sepulchrū
demissus, Glaucū uitæ restituerit. hæc autem res nunq̃ a
natura fit, quod uero dicitur huiusmodi est. Glaucum ex po/
tu mellis uexato plurimū bilis commotū est, adeo ut ani/
mi defectum incurreret, accersiti idcirco multi medici, nec
sine mercede, tūc Polyidus recordatus herbæ, cuius usum
didicerat a medico, cui erat draconis nomen, ea Glaucum
ad pristinam ualitudinē recuperauit. Vulgo inde dictū,
Glaucum ex melle mortuum a Polyido uitæ restitutum
fuisse.

De Glaucō marino. 28

CELEbratus est et Glaucus, qui esu cuiusdam herbæ im/
mortalis factus, nūc etiam in mari uiuat: mirum certe est
hanc herbam nulli alii, præter Glaucum adinuentā esse,
hominēq; aut terrestre aliud animal in aquis uitam posse
traducere, illinc quidem hoc fictū est. Erat piscator Glau/
cus ex urbe Anthedone, maxime peritus natationis, ut
omnes secum contendentes facile superaret. Hic olim in
ciuium suorum cōspectu, cum in portu se natando exer/
ceret, clanculum in locum non bene notum longe enata/
uit, multosq; dies ignoratus est, postea natando reuersus
amicis percūctantibus, ubi interea uersatus fuisset, emen/
titus est totum illud tempus se in mari ægisse, ad hoc pi/
sces continuo captos seruabat, ut impedita tēpestatibus
piscatione, cum cæteri piscatores inopia piscium labora/
rent, sibi nunq̄ deessent. Proponebat tunc ciuibus, uti qui
sibi placerent, optarent pisces, se enim eos aprehēsurum,
quos autē petiuerāt, apportabat, Glaucum ideo marinū
uocitabāt, hic demum cum tēpestuoso mari natans op/
pressus fuisset, non redeuntē eum fabulati sunt homines
in mari degere, illicq; adhuc uiuere.

De Bellerophonte. 29

BELLerophontem Pegaso, qui equus pēnatus fuisse tra/
ditur, uectum fuisse mihi persuaderi non potest, neq; si
uolucrum omnium alas sibi equus summeret, iis tamen a
terra leuari posset, & si a natura tale olim animal editum
fuisset, nunc etiam eius species duraret. Equitem etiam il/
lum aiunt amifodari chimæram confecisse, erat uero fera
hæc, ut fama est,

Prima leo, postrema draco, media ipsa chimæra.

Nec desunt qui asserant huiusmodi belluam tricipitem

fuisse, certe conuenit leonem pari cum cæteris nutri-
mento ali posse, mortalis uero naturæ animantia ignem
spirare summæ leuitatis est credere. cui etiam trium capi-
tum ius potius esset in ipsum corpus, libenter sciuerim.
Sed reiectis mendacijs hoc euenit. Bellerophontes erat
Phrygius oriundus Coryntho elegans & honestus uir.
Is longa nauī parata, maritima omnia loca uastabat, no-
men autem nauī indiderat, pegasus, ueluti etiam nūc sin-
gulis nauibus sua sunt nomina, uerisimilius autem est sic
nauem appellatam esse, q̄ equum. erat eodem tempore
Amisodarus rex ad Xanthum fluuiū, cui adiacebat præ-
altus mons Telmisus, qui duabus semitis ab urbe, tertia
autem a Caria adiri poterat, cæterum præceps & iacces-
sibilis, in earum medio hiatus quidam terræ flammæ ex-
halabat, iuxta hūc erat mons alter chymæra nomine, tūc
autem (ut incolæ referunt) habitantiū accessum turbabat
primori parte leo, post tergum autē draco, qui maxime
pastoribus & iis qui lignatum ibant, erant molesti, huc
tandem appellens Bellerophontes montē factō igne pur-
gavit, Telmisso etiam conflagrante, itaq; feræ extinctæ
funt. Idcirco ea loca habitantes iactitabāt Bellerophontē
illuc pegaso uectum Amisodari chimæra confecisse. Sic-
q; res in fabulam transit.

De Pelope. 30

AEque fabulosum est, & quod simili ratiōe refutari pos-
sit, equis alatis Pelopem Pisam uenisse, Oenomai filiam
Hippodamiam sibi in matrimoniū asserētem, non enim
patre huiusmodi uolucres equos intuitus Hippodamiā
Pelopis currum inscendere permisisset, potius dicendum
Pelopē nauī uectum fuisse, in qua alati equi depicti essēt,

raptaq; puella enauigasse, unde fabulæ datus est locus.

De Phryxo & Helle. 71

INDICAVIT aries (ut aiunt) Phrixo patrem Athamantem decreuisse, eum in sacrificio mactare, qui sorore Helle accita ambo arietem infederunt, ab eoq; per mare in Euxinũ Pontum deportati sunt. Res omnino ultra fidem hominum, arietem hominibus duobus onustum instar nauis magnũ mare tranata se, ieiunosq; omnes totum illud iter confecisse, cum nullibi eis cibaria uel potus preberi possent. Addunt Phrixum arietis seruatoris sui ab se mactati pellem ætæ dono dedisse in hoc scilicet, ut illius filia sibi desponaret, Colchorũ autem regem fuisse Aetam apud quos rarissimæ uidebantur pelles, qui eo munere delentus, filiam qua multos dignatus nõ fuerat, Phrixo desposauerit. Ne uero rei uilitas risum possit excitare subiungunt nõnulli, pellem eam auream fuisse, qualem proculdubio regem ab homine peregrino capere haud decebat, ob hanc pellem demum (ut multi sentiunt) Iason & Græciæ q̄plures heroes in Colchos uecti sunt, ea nauis q̄ Argo dicebat. At ingratisissimus iudicari posset Phrixus, qui eum arietem, cuius consilio & opera seruatus sit, interfecerit, cuius pellis etiam si pulcherrima fuerit, uix credi potest eius gratia robur & florem Græciæ tempestuosum iter suscepisse. Sed figmẽta hæc illinc orta sunt. Præerat Athamas copiis Græcorum in Phrygia, cuius erat quæstor multarum opum & magnæ apud se autoritatis nomine aries. Is cum ab Athamante mortem Phrixo imminere persensisset, periculum Phrixo indicat, qui protinus opes q̄plures paratæ nauis imponit, uocatq; sociam Pelopis matrem Eonem nomine, ea ex thesauris suis sta-

tuam conflauerat. Simul igitur aries, Phrixus, Helle & eo facta uelificatione abierūt. Inter nauigandum cōtracta ualetudine Helle periit, a qua Helleponto nomē factum est. Illi ad Pharon peruenerunt, illicq; parauerūt sibi domicilia. Phrixus Aetæ Colchorum regis filiam in uxorem duxit, in quo matrimonio (ut mos est,) Socero dedit munera, non arietinam pellem: sed Eonis auream statuā, idq; certissimū est.

De filiabus Phorcynis. 32

NON sine multo risu inueteratā huiusmodi fabulā possumus referre, quē admodum scilicet Phorcynis tres erāt filiaē, quæ omnes unico oculo per uices utebantur, cui uero eius usus contigerat, ea illum capiti suo affigebat, & sic eo usa per manus deinceps sororibus tradebat, quæ pariter eo fruebantur. clanculū autem eas adortus Perseus cum passu suspensū eam a tergo occupasset, penes quam oculus erat, stricto gladio omnibus mortem minatus est, ni gorgonis sedem sibi indicassent, qua cognita & ei capite adempto in aera euolauit, & illo obiecto Polydectā in lapidem conuertit. Id omnino puerile est mortui capitis aspectu uiuentem hominem lapidescere, quam enim uim mortui aestimare possumus? quod uero factum est dicemus. Erat Phorcyn uir Cyrenæus, Cyrenæi autē e genere sunt Aethiopum, & incolūt Cyrenen insulam disiunctā ab Herculeis columnis, occupantq; Libyæ partem ad flumen Aunonis non longe a Carthagine, nec eorum opes tentes sunt. Is Phorcyn cum Herculeis columnis, quæ tres sunt imperitaret, auream statuam mineruæ conflare fecit, magnitudinis quattuor cubitorum, uocant autem Cyrenæi mineruam gorgonen, sicuti dianā Thraces ben-

89
dian, Cretenſes Dictynā, Lacedemonii Vpin, anteq̄ uero
ea in templo erigeretur ſtatua, moritur Phorcyn, relin-
quitq; filias tres Eurialen, Sthenonem & Meduſam, quæ
in coelibatu uiuētes diuiſis paternis bonis, unaquæq; uni
inſulæ dominabatur, Gorgonen autem neq; conſecrare,
non etiam diſtrahere placuit. Sed per certas uices ab illis
ueluti theſaurus depoſita ſeruabatur. Earum patri ualde
carus uir quidam & honeſtus & probus, fuerat. quo in
plurimis negociis ueluti oculo puellæ utebantur. Perſeus
interea ex Argo p̄fugus, potēs & ſtrenuus in re nautica,
maritima loca deprædabat. is perſentiens de aurea Gor-
gone, quæ magni precii non uiroꝝ ſed ſceminarū ope-
ra ſeruaretur, factis inſidiis ex portu cœpit demum om-
nia ea loca, quæ inter Cyrenen & Sardiniam poſita ſunt,
diſcurrere, donec oculum apprehendit, certior autem in
illis locis factus erat, nihil eſſe quod puellis poſſet arripe-
re, præter Gorgonen, quæ multo auro conſtructa eſſet.
Aduleſcētulæ igitur cum amplius oculo ſuo per uices (ut
diximus) non uterentur, in unum cōuenerunt, & mutuo
ſe inſimulabāt, oculum ſupprimi. Interconſultandū ma-
gno clamore eas attonitas inuadit Perſeus, aitq; ſe habe-
re oculum quem quærent, neq; illis redditū iri, niſi in-
dicent ubi ſit Gorgo, addit inſuper mortis minas non id
faciētibus. Euriale & Stheno indicant, Meduſam, quæ id
facere noluerat interficit, & ſorōribus oculum reddit. Ac-
ceptam autem Gorgonen cum diſſeciſſet, caput integrū
ſeruauit, illudq; reponens in ſua trireni, Gorgonis nomen
naui indidit, hac loca q̄ plurima circūuectus ingentem pe-
cuniam undiq; extorquebat, ſi qui autem ſibi nō paruif-
ſent, conſeſtim interficiebātur, appulit tandē & ad Seri-

phios, qui ad resistendum cum se cogere, supuenit statim Perseus, unde illi facta fuga Seriphon deserebant. cū uero iterum uenisset Perseus ad exactiōē, in forum accedens homines rarissimos, lapides autem prægrandes ad hominis magnitudinē multos offendit. cæteris proinde insulans, cum tardiores essent in exoluenda pecunia Perseus dicebat, cauiete ne sicut Seriphii, uisa Gorgone lapides facti sunt, idem uobis eueniat.

De Amazonibus. 33

AMAZONUM fama inde orta est. Erant non feminae sed uiri barbari, qui tunicis talaribus incedebant thersarum more, comam autē mitris colligebant, nec barbam crescere patiebant, idcirco cæteri milites, eos feminas nūcupabant, ingenita uero erat eis egregia fortitudo, sicuti igitur ætate nostra muliebrem militiam nullibi uidemus, ita nec olim fuisse credi par est.

De Orpheo. 34

NVGAE omnino sunt, Orpheum fidibus canentē feras, uolucres, & siluas sequutas fuisse, quod inde arbitror uulgatum, Furentes Bacchæ in pieria pecorū pascua turbabant, aliaq; multa temere cōmittebant, demum amoenitate montis allectæ plurimū temporis ibi agebant, quæ mora ciues uereri cœperūt, ne aliquid perperam feminae illæ molirentur, exoraruntq; Orpheum uti aliqua arte e monte illas deduceret, Is cum Bacchi sacrificia instituisset suauitate cantus Bacchas secū duxit, quæ cum prius ferulas gestarent, e monte uenientes prægrandes arborum ramos arripuerunt ut e longinquo uidentibus præberent speciem descendentium arborū, idcirco passim dicebatur, Orpheus citharæ sono e monte syluam deducit. itaq; fabula

bula facta est.

De Pandora. 35

VIX aures patiuntur, quod tradditum est, e luto additis certis rebus confictam fuisse Pandoram, mihi pro certo est eam fuisse Græcam prædiuitem sceminā, quæ si quādo uenustiore se uolebat ostendere, ornādi causa ad cæteros fucos adhibebat linimēta quædā ex terra. Hæc autem res uera in uanum uersa est sermonem.

De gente Melia. 36

PRImæuam quandam gentem e Fraxino fuisse penitus reiiciendum est, sed melii uiri & Meliæ nuncupabantur sceminæ, quemadmodum nunc Græci Hellenes & Iones ab Helleno & Iono scilicet authore, ferreas etiā & Acneas gentes nunq̄ fuisse, credi debet.

De Hercule. 37

HVNC aiunt folia quædam olim gestasse, quæ si quis male prudens homo inspexerit, afflata fuisse uideantur. quod inde dictum est.

De Ceto. 38

DE Ceto illud tradditū est, quod e mari ad Troianā urbem enatabat, acceptisq; illinc puellis reuertebatur, si uero hæc denegarentur, late eam regionem uastabat. Sed q̄s ificiat uanissimū esse filias a parētib⁹ suis exponi solitas. Erat autē potentissimus rex & plurimū ualens in re nautica, qui euersa maritima quadā palude in Asia, quæ Troianorum erat, eos compulit ad tributū solutionem, id autē eo tēpore nō pendebat argento, cum argenti usus solum in uasibus esset. Decreuit p̄inde rex ille, cui erat Cetonis nomē, quæsdā urbes sibi annuos equos dare, quæsdā uero uirgines puellas. eius autē nomē a barbaris inuersum est,

ut pro Cetone Cetū nūcupauerint. A dueniēte tributorū
tēpore præsens aderat: & qui promissa denegasset, eorū
agros populabatur. appulit etiam Troiam, ubi forte for/
tuna erat Hercules cū Græco exercitu, hūc subito in Tro/
ianorū auxiliū cōducit rex Laomedon, nec mora facta est,
quin Ceton ductis copiis eos aggredere, sed a Laome/
donte & Hercule oppressus est. quo ex facto cōfinxerūt
fabulā.

De Hydra. 19

HYDRAM Lernæum anguem quinquaginta capitū fuisse,
fama est, unius tamē corporis, cui capite uno ablato duo
protinus ibidē subnascerent, cancrū autē ei laborāti auxi/
liari solitum, quæ si quis crederet, magna proculdubio le/
uitate se implicaret, cum res ita, ut referā, se habuerit, ha/
bitabant olim cūcti homines in pagis, quibus singulis sui
erant reges, cuiusmodi erat Lernus rex. Erat autē magni/
ficum & hominū frequētia honestū oppidū Mycenæ cui
Stenelus Persei filius imperabat. huic ut superiori cū Ler/
nus nollet parere, inter eos acere bellū inceptū est. habe/
bat Lernus in ditionis suæ finibus castellū, cui erat hydræ
nomē, huius præfidiū quinquaginta uiri obsidione dies
& noctes continuo premebant. aduenit & ad hāc expu/
gnationē Hercules ab Euristheo missus, Interim obsessi
in oppugnātes hostes incēdia, sagittas ex turri iaculabā/
tur. Si uero eorū quispiā ex uulnere cedebat a propugna/
tione, in eius, utpote strenuissimi, uicem duo succedebant.
Sed cū tantis hostiū uiribus Lernus nō sufficeret, conuer/
sus ad externa auxilia, aduocat Cancrū, id nomē fortis &
belloꝝ sciētissimi ducis, qui exercitu paratissimo simul cū
Lerno uirtutē Herculis facile sustinebat. Alteris autē auxi/
lio uenit Iolaus Iphicli filius nepos Herculis cū Thebay

norum copiis, is iniecto incendio turrim Hydræ deiecit,
Posteaq; Hydra oppidū dirutū & hostes ab Hercule sūt
cæsi, quo ex opere cōflata est fabula de Hydra serpente.

De Cerbero. 40

VELuti Geryones, ita & Cerberus quod ex urbe tricipi-
tia esset, trium capitum fuisse dictus est, cum quidam ita
eum nonnunq̄ laudarent. Canis hic triceps & pulchritu-
dine & proceritate cōspicius est. Additum etiam fabulæ
Herculem ab inferis eum traxisse, ob hāc causam. Habe-
bat Geryones in custodiā suarū boum canes duos præ-
grandes & feroces, quorū uni Cerberus, alteri Orus erat
nomē, hūc Hercules ad urbē tricipitiā, dum armentū in-
uadit obrūcat, Cerberū cum bobus secū ducit. Eius pul-
chritudine affectus Mycenæus uir Molottus, cū ab Eu-
ristheo, quē petebat, canē impetrare nō posset, agit cum
boum pastoribus, uti canis in Laconico cauo iuxta tæna-
rum occludat, admittitq; ad eius coitum scēminas canes.
Interim Euristhei iusu, ut canē reperiret, cum Hercules
totā pagrasset Peloponesum, appulit tandē ad locū sibi
indicatū, & introgressus canem ex antro deduxit. ignari
autē homines dicebāt. Hercules per cauum illud ad orcū
descendēs, inde Cerberum ad superos duxit.

De Alcesti. 41

TRAGicum certe est argumentū, admeto imminentem
mortem Alcestin pro eo subiuisse. Hercule demum ab in-
feris eam ad suū admetū reduxisse, meus omnino sensus
est, eū q̄ semel mortuus sit, haud quāq; posse reuiuiscere.
sed omnis hic error illinc ortus est. Persequatur Acastus
Pelix filius sorores quod patrē interfecissent, nec eas po-
tuit assequi. Alcestis quidē apud Admetū qui ei sanguine

erat iunctus Pheras se cōtulit, cū & huc Acastus uenisset.
Admetus ociose domi agēs, ei petēti Alcestin denegauit,
Ille ducto exercitu, quod precario impetrare nō potuerat
uiribus extorquere, simulq; iniuriā receptæ sororis ulcisci
conabat. Admetus interea cū urbe sociis primoribus ui/
ris sui exercitus, exisset, uiuens in manus hostiū deuenit, &
iam Acastus ei mortē parabat, cum Alcestis calamitatē
hanc Admeto opera sua auerti posse rata, sese acasto de/
dit, itaq; Admetus liberatur, id facinus tunc ita homines
commendabant, generosa Alcestis sponte pro Admeto
mortem subiuit, nec id contigit sicuti fabulatores cōmen/
ti sunt. lisdem tēporibus forte Hercules secū ducens Dio/
medis equas per Thesaliam iter faciebat, & Admeti ho/
spicio usus est. Ex cuius luctu percipiens Alcestis infor/
tunium, eius recuperandæ causa Acastum inuadit, eius
exercitum profligat, hostiū spolia militibus suis partitur,
& Alcestin restituit Admeto. Aiebāt proinde multi, for/
tuito oblatu Hercules Alcestin a morte recuperauit.

De Zetho & Amphione. 42

ET ab aliis & ab Hesiodo tradditū est, cytharæ cātu hos
Thebarū mœnia cōstruxisse, nec desunt qui musices tan/
tam uim credāt, ut lapides ea demulcti in mœnibus se cō/
posuerint, ammoto mēdacio ita cōtigit. Profecerāt mul/
tum hi duo citharædi & premiis ad ostentandā artem su/
am inuitabant, argenti ea tempestate nō erat usus, admo/
niti autē sunt Amphionis iussu auditores, ut quisquis sese
uellet audire, is præberet operas in mœniū cōstructione,
non itaq; lapides allecti sono cōponebant, frequēs idcir/
co is erat sermo, lyræ beneficio murus extructus est.

De Ione. 43

IONem e femina in bouem mutatam, furiis agitantibus ex argo mare in Aegyptum traiecisse, idcirco dicunt, qđ lo argiuorę regis filia, cū a suis ciuibus lunonis argiuę sacerdotiū impetrasset, pręgnans facta, ciuium & parentis iram timens urbe cessit, eam demum insequuti ciues, eo in loco ubi eam occupauerāt uinciendam & custodiendā curauerūt, illud aut uulgarunt furiatā uaccā in Aegyptū ut ibi pareret, pfugisse. sicq; res in fabulam uersa est.

De Medea. 44

EX senioribus excoctis adulescentes a Medea fieri solitos tradditum est ex illo, Inuenit ea prima flores quibus & candens & nigrum capillitium fieri posset, petentibusq; in nigrum capillum canos identidem commutabat. Exco gitauit & prima lauacrum quoddam calidum, quo in oc- culto utebatur, ne eius usus a medicis intelligeretur, nomē rei erat decoctio. eo lauacro nitidiores & bonę habitudi- nis reddebantur homines, unde qui ad huiusmodi rem li- gna, lebetes, & ignem adhiberi uidebant, dictitabant ho- mines ibi excoqui. Pelias aut ob senectutē & imbecillita- tem lauacri uim cum patī non potuisset, mortuus est.

De Omphale. 45

INEPTum est credere huic Herculem in seruitio fuisse, qui facile & illi & popularibus suis imperare potuisset. illud quidem accidit. Omphale Iordani Lydorum regis filia audita Herculis uirtute, in eius amorem incidit, nec Hercules ad eam ueniens male reddidit uices, & ex eo cō pressu natus est filius Laomedes. in precium uoluptatis instituit Hercules, ut penes Omphalem esset regn ad- ministratio, non autem se dedit in mancipitium, ut demē- tium est opinio.

De Cornu Amaltheæ. 46

FAMA est hoc Herculem secum deferre solitum, indeq; quæcunq; sibi libuissent exhiberi solita, & a tali re uera id dictū est, cōtulerat se in Boeotiā Hercules ad Iolaū nepotem suū, & cum esset in Thepessis, in quoddā diuertit hospitium, ubi & elegans & iuuenis erat caupona Amalthea nomine, cuius delitiis allectus Hercules plusculos dies cū ibi ageret, Iolaus iniquo animo id ferens, persensit feminā in cornu quodam reponere eam pecūniam quam a diuersoribus capiebat, indeq; callide ea sublata, quæ Herculi placebant emebantur, proinde qui in eodem erant diuersorio dictitabāt, ex cornu Amaltheæ Herculi parari quæcunq; uoluisset, indeq; est nata fabula.

De Hyacintho. 47

AMICLAUS erat adulescens eximia pulchritudinis hyacinthus, hunc Apollo, hunc & Zephyrus uterq; uidit & incaluit, suisq; dotibus ambo ille sagittandi hic spirandi arte se ostentabant. Sed ab Apolline cantus & delitiæ, a Zephyro trepidatio & stridor ueniebāt. itaq; in dei amores concedit Hyacinthus, Zephyrum ingens ex Zelotypia indignatio & nocendi libido corripit. dabat se forte exercitationi puer, & ille ultionem meditabatur, & tanti mali minister aderat discus, qui ab adulescentulo missus, illius dolo repulsus est, sicq; Hyacinthus diem obiit, nec par uidebatur, e terra nullum tantæ cladis extare monumentu. ideoq; flos in locum iuuenis & eiusdem nominis editus est, addunt etiam nominis illius initia in foliis uideri descripta.

De Marsya. 48

RUSTICANUS uir Marsyas ita subito euasit musicus, cum

olim tibiis uteretur minerva, & ex sua imagine, quã fons
reddebat, conspexisset quantũ illæ uultus uenustatem
deformarēt, eas protin⁹ abiecit, quæ collectæ sunt a Mar-
sya, oriq; appositæ cum sonum multis gratissimum red-
derent, & passim diuinũ id munus laudaretur, mirifice eo
sermone offendebatur Marsyas, quippe qui uellet sui in-
genii opus non diuinã uim nuncupari, audebatq; iam &
musas & ipsum prouocare Apollinem. iactabat se haud
uelle superuiuere, ni deus ab sese uictus esset, itaq; cõtigit,
uictus enim pelle exutus est. & ego conspexi flumen in
Phrygia Marsyam nomine, quod fama est, e Marsyæ
sanguine fluere ccepisse.

De Phaone. 49

OMNE Phaonis studium erat in re nautica circa fretũ
maritimum, eam uero artem tanta exercebat probitate,
ut a nullo male audiret, nec a pauperioribus nulum exi-
gere solebat, q̄ res admirationē & laudē sibi & apud les-
bios & apud deã quã uocāt uenerē parauit, Ea uenus sese
ætate senili dissimulans Phaonē cõpellat ad traiiciendũ,
ille festinãter eam excipit, transfretat nihilq; mercedis pe-
tit, tunc dea hominem sic promerita est, e sene iuuenem
& summæ fecit pulchritudinis. hic demũ fuit ille Phaon,
cuius causa amorem suum in luctum sappho cõuertit.

De Daphne. 50

LADonis fluminis amore tellus capta cumeo rem ha-
buit, ex quo compressu Daphnen peperit, huius amore
Pythius Apollo captus non destitit frequenter. flãmas
suas puellæ indicare, sed frustra cum ei propositum esset
uirginitatem seruare. Itaq; ui agere oportebat, iamq; fugi-
enti puellæ instabat deus, cum illa matrem præ omnibus

orauit, uti sese reciperet seruaretq; incorruptā, nec mater
cessauit, filiaeq; partē ad se traxit & arbor laurus iam sta/
bat. hāc amator deus occupans nihil a mutatione potu/
it defendere, iam manus occultabātur, iam caput frondi/
bus tegebat, traditū etiam est in Boeotiae antro tripo/
da haud rite sine lauro sisti posse.

De Iunone. 51

HABent Argiui Iunonis numen sibi praeipuū & tanq̄
tutelare eamq; ob rem solennia sacrificia in eius honorem
facturi illa utuntur pompa. Trahitur a bobus maxime
candidis plaustrum, in quo sacerdos ad templum usq; de/
uehitur. Illud autem est extra urbem. Cum igitur huius
celebritatis olim tempus adisset, institutioq; solita inter/
mitteretur: quod boues non haberent, sacerdos adulescē/
tibus filiis suis in bouum uicem adhibitis errorem qui com/
mittebatur correxit, bouumq; quod fuerat officium, cum
filios sanctos uideret, a Dea illius laboris mercedem in
templo precata est, quod autem datum est (ut aiunt) fuit
somnia, & cum eo illorum uitae terminus iniectus est.

FINIS.

1. S. A. 35.
Sactetas feruicia parit
Quot maest huiusmodi
F. B. V. 2.

Ad Lectorem.
ADmonendus es Lector quæpiã in hoc libello authoris
promisso non respondere, ueluti sunt Orionis, Marsyæ,
Daphnes, Hyacinthi & Phaonis narratiões, quæ diuer/
sam faciem ab operis argumēto habere uideant. Sed nec
id bonis ingeniis obesse dabit, cum & fabulis sua sit fides,
quã ignorare litterato uiro turpe sit. Boni proinde cõsu/
les & illa didicisse et præcipue nouissimũ illud de Argiua
sacerdote, quod nec illorum nec instituti operis speciem
aliquam refert, uel ob hoc saltem ut ueteris illius senten/
tiæ recordemur, malum non esse existimandũ quod sit
Diis immortalibbs uel natura pauentum omnium con/
stitutum.

IOANNIS CAMERTIS ORDINIS DIVI

Francisci, in Palæphatũ, per Angelũ Cospũ
in Latinum uersum Epigramma.

Quid lyra quæ reticet: portu quid condita puppis:
Tecta q; lux tenebris, utilitatis habent?
Vile latens fructus, uirtus nisi tendat in usum
Fine caret, fortis præmia miles habet.
Thebani Bacchum celebrant: Cereremq; Sicani,
In patriam hæc segetes: uina quod ille refert.
Hæc corpus recreant: mentem sed pascere dignum est/
Ima petit corpus: mens generosa polum.
Vnde Palæphatus hic prisco nõ uisus in æuo/
Tam subito Latias itq; reditq; manus?
Angelus hunc Cospus (uiuat modo plura daturus)
Transtulit, en gestit uerba latina loqui.

IOACHIMI VADIANI HELVETII POETAE

Laureati, in Idiotam Vatum detractorem:

Epigramma.

Qui Vatum nugas, pensataq; carmina uero
Inflatus rides: huc Idiota ueni.
Et lege quæ Latio nunc ore Palephatus edit
Quem uoluit Cospus Romula uerba loqui.
Cospus Felsineæ decus & noua gloria terræ
Dum nitet & Græcis artibus & Latiis.
Inuenies certe/quo, si uelit Augur Apollo:
Et tenebris possis cernere mente diem.
Et turpes animi næuos, errataq; longæ
Inuidiæ: sensu uel remouere nouo.
Quod si nulla tibi poterit Medicina furorem
Demere, & hoc agitant astra maligna nefas,
Vt neq; Diuorum summa ornamenta Poetas
Nec dulces capias, suaui loquosq; iocos.
Et sterili semper ueris lumine rerum
Quo nullus ueri commoda sudor habet.
Cessabis saltem buccas inflare popello,
Inq; modum fandi guttur abibit iners.
Fabula grandiloquos gremio fouet apta recessus
Et succum in uiridi cortice semper habet.
Seu de diuinis seu de terrestribus orta est
Causa decens, uerax fabula Vatis erit.
Hanc tua Lethæo stillantia lumina tabo:
Si non discernunt, culpa ferenda malo est.
Si uulgo ceues & uis te scire uideri
Vt tibi displiceas huc Idiota ueni.

Impressum Viennæ Pannoniæ opera Hieronymi
Victoris & Ioannis Singrenii Calcographorū.
Impensis uero Leonardi & Lucæ Alantsee
fratrum bibliopolarum . Ciuum
Viennensium , pridie Idus
Septēbris. ANno
M.D.XIII.
Regnante MAXimiliano. P. F. Aug.

Regnante piissimo

Imprimatur Venerabilis patris...

Venerabilis patris...

Imprimatur...

...

...

...

M.D.VIII.

Regnante...

ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΥ

ΚΙΒΩΚΟΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΕΣΤΩΜΟΣ ΑΡΧΟΜΕΝΟΥ ΑΙΩΝΗΣ

~~Η. Λίτα. Τ. 1. 1763~~

~~Ε. Ι. Μ. 1763~~

~~Ν. 1763~~
Ρεση

De Mercurio

Mercurius dicitur profuisse negotijs. Virgam ferente serpentes nexa
pedum quos talibus pedibus. Hunc etiam interpretantur deum. Ad vero
in his nominis atque imaginis significatio distinet. indicabimus
quod Mercurius dicitur valere quasi Mercurius terra. vis ergo negotiator meriti
vires sua potest.

Quare Sabreus Vermas

Vermata vero talaria, quod negotiorum pedes ubique pedes quasi
vermatis sunt.

Quare virga

Virga vero serpentes nexa ob hoc adiungit, quod mercatoribus dicit aliquando venter
ut serpens, et in hunc ut serpentes.

Quare caetera et caetera

faint handwritten text

5

Constar 5

